PUIU în țara Șarelui

povestire pentru copii mari și mici de MOȘ NAE

13. PĂPUȘICA ESTE OSÂNDITĂ LA MOARTE

Așa dar, mama fetiței N-rul 3 veni alergând și apucând pe Păpușica de un braț, începu s'o sgudue tare și să-i zică în culmea mâniei: „Copil rău și blestemat! Cum de ai avut îndrăsneala și nerușinarea să te atingi de busuioc și chiar să-l rupi?" Și nici una, nici alta, o luă la bătaie.

Sărmana Păpușica începu să plângă și să țipe. Atunci Puiu nu mai putu răbda. Merse spre femeie și-i zise: „Dar nu ți-e milă să bați pe o fetiță mică și plăpândă, pentru un fleac de nimic? Ce dacă a rupt și ea un fir de busuioc?

— Un fleac de nimic?! Un fir de busuioc?! Nu-ți dai seama că aiurezi?" zise femeia.

Apoi adăugă tot așa de mânioasă. „Nu știe că acest fir de busuioc este singurul care creștea în țara noastră? Și nu știe că, dacă îl rupe cineva, ne așteaptă nenorociri din cele mai mari?"

După aceea, începu să strige cât o țineau puterile: „Poliția! Poliția!"... Striga, dar în loc să lase pe Păluşica liberă, dimpotrivă, o ținea cât mai strâns de braț.

Și iată că la strigătele ei, poliția veni în pas alergător. Poliția, dar ce fel de poliție? Mă prind pe orișice, că nimeni n'ar putea ghici. Spun așa, pentrucă nimănuia nu i-ar putea trece prin gând că ar putea fi astfel de poliție. Nici Păpușicăi, nici lui Puiu, care înlemniseră de spaimă, când au văzut ce fel de poliție este în țara unde nimeriseră.

Și cum să nu încremenească de spaimă, când au văzut că poliția nu era o poliție de oameni, așa cum este în toate țările, ci era compusă din... urși, da, da: din urși, numai din urși!

Și să fi fost măcar un urs sau doi urși! Erau zece urși în cap și veneau alergând pe labele dindărăt. Unul dintr'înșii, care părea a fi căpetenia lor se apropie de femeie și o întrebă: „Ce-i? Ce s'a întâmplat?

— S'a întâmplat cea mai mare nenorocire ce putea să se întâmple, răspunse ea. Blestemata aceasta de fetiță, venită cine știe de unde, a rupt busuiocul nostru sfânt.

— A rupt busuiosul nostru sfânt?!" zise și ursul cu un glas, ce făcu ca pe Păpușica și pe Puiu să-i treacă fiori de groază.

Totuși, Păpușica, luându-și inima 'n dinți, răspunse printre lacrimi și sughițuri: „Nimeni nu mi-a

spus că nu este voie să-l rup. La noi putem rupe din grădină orișice floare și oricât busuioc, că nu ne ceartă și nu ne oprește nimeni".

Mirat de spusele Păpușicăi, ursul zise: „Dar nu cumva tu și fratele tău — și arătă spre Puiu — veniți dintr'o țară de nebuni? Căci numai niște nebuni sau niște nelegiuiți pot să vă dea voie să rupeți busuiocul, care, precum se știe, este sfânt, deci ceva de care n'ai voie să te atingi. Oricum o fi în țara voastră, aici, în țara noastră, cine îndrăsnește să rupă firul de busuioc sfânt ,trebue să fie pedepsit cu moartea. Așa stă scris la legea noastră. Prin urmare, pregătește-te să mori.

— Să mor, pentrucă am rupt un fir de busuioc?!" făcu Păpușica tremurând toată și vărsând șiroaie de lacrimi. Căzu după aceea în genunchi înaintea ursului și începu să i se roage: „Fie-ți milă și nu mă omorî! Jur să nu mă ating altă dată de niciun lucru din țara voastră!".

Insă ursul, fără să se înduioșeze și fără măcar să plece urechea la ceea ce spune, zise celor doi urși, care erau mai aproape de el: „Puneți labele pe ea și luați-o de aici!".

Cei doi urși o înhățară fiecare de un braț și se pregătiră să o ia, când Puiu trăgând sabia năsdrăvană din teacă, sări în fața lor și începu să-i amenințe. In loc să se sperie, urșii se porniră pe râs, ceea ce puse pe Puiu în nedumerire mare. Știa doar că până atunci, la vederea săbiei năzdrăvane, toate dihăniile se speriaseră și o luaseră la fugă, pe când acum urșii râdeau și făceau haz.

Totuși, închipuindu-și că va isbuti să-i facă pe urși să lase pe Păpușica și chiar să fugă, începu să dea într'înșii cu sabia și să strige: „Să știți că vă taiu în felii!".

Ce să-i taie în felii, că sabia nu-i sgâria măcar, oricât de tare se căsnea el să-i lovească. Dar iată că se aruncă în vorbă căpetenia urșilor. „Băiețașule, îi zise el, pune la locul ei jucăria din mână și astâmpără-te, că, de unde nu, să știi că o pățești și tu".

Insă Puiu nu se lăsa, ci îi dădea înainte lovind cu sabia. Văzând aceasta, doi urși îl apucară și-l legară de un copac gros, zicându-i: „Fiindcă n'ai vrut să te astâmperi și să ne lași în pace, vei sta legat aici, ca să vezi cum va muri sora ta, afară numai dacă, înaintea ei, vei muri tu de foame".

Acum, veni și rândul Păpușicăi. Alți doi urși luară o prăjină lungă și îi înfipseră un capăt în pământ într'o gaură adâncă, pe care o săpaseră. De vârful acestei prăjini agățară o colivie mare de trestie. După aceea, un urs luă pe Păpușica între labele sale de dinainte, se urcă cu ea pe o scară lipită de trunchiul copacului și când ajunse în vârful scării, o puse în colivie și o închise. Incuie ușa coliviei cu o cheie, puse cheia în buzunar și după ce se dete jos, luă scara dela copac.

Acum începu pentru cei doi copii chinul cel greu și mare. Toată ziua oamenii din țara aceea veneau să-i privească. Unii îi priveau supărați, alții le aruncau priviri de dispreț, pe când alții își băteau joc de dânșii.

Trebue să spunem că erau cu toții îmbrăcați, așa cum am văzut că erau îmbrăcate fetița Numărul 3 și mama ei. Intre altele, în loc de pălărie, aveau cu toții o gheată pe cap, iar la picioare, în loc de încălțăminte, purtau două pălării rupte.

Au murit sau n'au murit Puiu și Păpușica? La această întrebare vom răspunde în capitolul viitor.

(Va urma)

A apărut! A apărut!

FETIȚA SCHIMBATA

CEL MAI FRUMOS ROMAN de MOȘ NAE

Ilustrațiuni de pictorul PASCAL

Prețul lei 240